

MOR JAIME ARIAS

16/10/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PREMSA

2

INTERNET

20

PREMSA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
16/10/13	EL PERIODISME LIBERAL, POR FRANCESC DE CARRERAS / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	4	1
15/10/13	CAHNER, JAUME ARIAS, AINAUD: MORIR SOTA MAS / DIARI DE GIRONA	5	1
13/10/13	JAIME ARIAS O LA CULTURA DE LA HONRADEZ EN EL PERIODISMO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	6	1
13/10/13	JAIME ARIAS, PERIODISMO DE CALIDAD HUMANA / ABC (EDICION NACIONAL)	7	1
13/10/13	JAIME ARIAS, EL PERIODISTA QUE TREPITJAVA SENSE FER SOROLL / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	8	2
13/10/13	MEDIO SIGLO DE «APRENDIZ» EN «LA VANGUARDIA» / LA RAZON	10	1
13/10/13	EL PERIODISTA JAIME ARIAS MOR ALS 90 ANYS A BARCELONA / DIARI DE GIRONA	11	1
12/10/13	JAIME ARIAS, UN PERIODISTA BO / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	12	2
12/10/13	FALLECE EL MAESTRO DE PERIODISTAS JAIME ARIAS / DIARI DE TARRAGONA	14	1
12/10/13	MOR EL PERIODISTA JAIME ARIAS ALS NORANTA ANYS / ARA	15	1
12/10/13	EL PERIODISTA JAIME ARIAS FALLECE A LOS 90 AÑOS DE EDAD / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	16	1
12/10/13	UN GRAN CRONISTA EUROPEU / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	17	1
12/10/13	MOR L'HISTÒRIC MESTRE DE PERIODISTES JAIME ARIAS ALS 91 ANYS / SEGRE	18	1
12/10/13	MOR EL VETERÀ PERIODISTA JAIME ARIAS / EL PUNT AVUI	19	1

Francesc de Carreras

El periodisme liberal

Jaime Arias, mort la setmana passada, ha estat l'últim membre d'una peculiar generació d'il·lustres periodistes catalans. La peculiaritat es deu, sobretot, a les circumstàncies històriques. Nascuts entorn del 1920, aquesta generació inicia la seva carrera professional a començaments dels anys quaranta del segle passat, en els temps triomfals i totalitaris del franquisme, quan la ruta assenyalada era la "del Imperio hacia Dios".

Què havia de fer un jove amb vocació de periodista que no compartia en absolut les idees d'aquest insòlit itinerari però tampoc no estava disposat a enfrontar-se amb el nou ordre establert perquè considerava que els perdedors de la Guerra Civil tampoc no eren dels seus? Només tenia dues opcions: o canviar d'ofici o capejar el temporal com pugués en espera de temps millors. Això és el que van fer alguns, entre ells Santiago i Carlos Nadal, Manuel del Arco, Tristán La Rosa, Néstor Luján, Horacio Sáenz Guerrero, Manuel Ibáñez Escofet, Lorenzo Gomis o Jaime Arias, que els ha sobreviscut a tots.

Agustí Pons va publicar fa uns anys una gran biografia de Néstor Luján, subtitulada *El periodisme liberal*. Crec que aquesta denominació pot estendre's al relativament heterogeni grup de periodistes abans esmentats: eren liberals de la tercera Espanya com en generacions anteriors ho havien estat Azorín i Baroja, Pla i Sagarra, Chaves Nogales, Augusto Assía, Camba o Gaziel. De posicions diferents en l'eix dreta-esquerra, al llarg de la Guerra Civil no van arribar a identificar-se plenament amb cap dels dos bàndols. Aquesta incòmoda posició personal, que en certs casos condueix a l'aïllament, és el preu que cal pagar per la independència de criteri. Un preu indubtablement molt menor que renunciar a les teves pròpies conviccions i sotmetre't a les d'un grup.

En efecte, el periodisme liberal pot definir-se en contraposició al periodisme de trinxera. Ja sabem el que són les trinxeres: un desboscament del terreny disposat de manera que et cobreix el cos

per no oferir un blanc a l'enemic i que, al seu torn, et permeti disparar-li per matar-lo. El fet decisiu de la trinxera és que deixa clar qui és l'enemic: d'aquí ve l'expressió "estar a un costat o un altre de la trinxera". La trinxera separa de manera existencial: qui és a l'altre costat pretén posar fi a la teva vida i, per tant, és necessari que siguis tu qui abans posi fi a la seva.

En el periodisme liberal no hi ha trinxeres: simplement cal informar i opinar:

OSCAR ASTROMUJOFF

deixar constància objectiva dels fets i reflexionar-hi mitjançant arguments. Un diari de qualitat ha de cuidar l'objectivitat de la informació i oferir opinions diverses sempre que siguin rigoroses, coherents i precises. Només d'aquesta manera el lector tindrà una visió completa del problema plantejat.

En canvi, el periodisme de trinxera practica el contrari. El seu principi bàsic és que l'amic sempre té raó i l'enemic no la té mai. Un diari la línia del qual sigui

aquesta ha de demostrar cada dia que això és indefectiblement així. Dolents i bons, amics i enemics, tot tan simple i fals com això.

Però no és exactament el mateix un diari liberal que un periodista liberal. Un periodista liberal, que naturalment només es troba còmode en un diari liberal, sol complir tres condicions: àmplia cultura, mirada escèptica sobre les coses i, almenys, un punt d'ironia. El grup del que tractem complia aquestes condicions. Cap no era especialista en res, però tots eren prou cultes com per poder opinar sobre moltes coses sense fer el ridícul. Picotejant d'un costat a l'altre, anant de branca en branca, encara que no coneguessin a fons com era el tronc, aconseguïen aportar coneixements.

L'escèpticisme era la seva segona pell. Encara que alguns eren més apassionats que d'altres, tots havien patit molts escarments en la vida i eren conscients de la seva intrínseca debilitat: Santiago Nadal va ser empresonat als anys quaranta; Luján, sancionat i inhabilitat en el període final de la dictadura. Cap no va ser franquista, però tampoc cap, a excepció dels últims temps, no va ser un antifranquista declarat. Tots eren previnguts.

I la ironia –que de vegades provocava la riulla– era una forma de resistència al poder, a més d'una delícia per al lector, que forçaven a llegir entre línies, així com també una manera estèticament aconseguïda de dissimular el que sabien i no s'atreïen a dir.

Jaime Arias va ser un d'ells, va aportar sobretot el coneixement del món exterior, especialment del nord-americà. Va aportar també la seva cordialitat i el seu coneixement de les elits socials catalanes i espanyoles. És l'últim periodista liberal? Certament, no.

Malgrat que el periodisme de trinxera és desgraciadament cada vegada més intens, encara queden reduïdes, sobretot en la premsa escrita, en els que sobre un fons de cultura es reflexiona lliurement amb escèptica ironia, en el que allò que s'opina és sempre imprevisible.●

CAHNER, JAUME ARIAS, AINAUD: MORIR SOTA MAS

LA GUSPIRA

Alfons Quintà

PERIODISTA

En pocs dies s'han mort el professor i editor **Max Cahner** i el periodista **Jaume Arias**. Ambdós van ser molt bons amics meus. No tinc cap retret a fer-los, ans tot el contrari. Fa més de la seva mort (agost del 2012) però podria afegir-hi, com també vell amic, l'historiador **Josep Maria Ainaud**. Tampoc tinc cap retret a fer-li.

Amb la mort d'Ainaud de Lasarte se'm van disparar moltes alarmes. El mateix **Mas** el va voler transformar

utilitàriament en un màrtir de l'independentisme. Certament, en Josep Maria era catalanista i membre de CDC, però de la d'abans.

Fer-lo passar per un precursor de la divisió social i del maximalisme independentista que Mas ha imposat a CDC era una gran maldat. Com amic d'en Josep Maria em va indignar la prèdica de Mas. Hi ha límits que no s'han de traspassar. Jo no ho faré ara argumentant el que crec i que puc demostrar. Abans de Mas, vaig viure en una Catalunya on es deixava els morts en pau i me n'ha quedat l'hàbit. Desitjaria que el costum retornés, un cop desaparegut Mas.

A Jaume Arias també el vaig tenir com a amic des de fa decennis. Era un periodista honest quan, sota el franquisme, n'hi havia molts de deshonestos. També era un liberal. Jo encara era estudiant, així com redactor de *Tele/Express*, en una redacció comunicada in-

ternament amb la de *La Vanguardia*, en ser els dos diaris del Grup Godó. Moltes nits i matinades les vaig passar aprenent d'en Jaume i de **Santiago Nadal. Franco** encara no pensava morir. Vaig aprendre'n molt, en particular de les divisions dins l'exèrcit, dada crucial. Van ser els primers a parlar-me del general **Gutiérrez-Mellado**.

No recordaré el que en Jaume pensava de Mas i de la Catalunya actual. Estava esverat, com tot-hom amb un dit de seny. Ara TV3 ha afirmat que en Jaume havia treballat des de Roma. El van confondre amb Juan Arias, corresponent d'*El País*. També van afirmar que havia estat corresponent de *The New York Times* (NYT). Jo vaig ocupar aquell càrrec a Catalunya, des del 1970 al 1982. Abans no hi havia ningú i després tampoc. Se suprimí el càrrec, en dimi-tir jo, per iniciativa pròpia. El vaig considerar incompatible amb la direcció general del projecte de

TV3. A la vegada, vaig deixar altres feines. Foren immensos errors.

N'estic penedit i avergonyit. Quan jo era corresponent del NYT i també després vaig parlar infinites vegades d'aquella feina amb en Jaume. Mai no em digué que ell hagués treballat per aquell mitjà, ni ningú del NYT mai em cità Jaume Arias.

El mort més recent és Max Cahner, amic meu durant també decennis. La meua primera feina una mica directiva va ser a la Gran Enciclopèdia Catalana, quan ell n'era el propietari. Va deixar de ser-ho quan **Jordi Pujol**, llavors principal accionista de Banca Catalana, li va negar un crèdit pont al qual Pujol s'havia compromès. En Max va perdre aquella empresa (que passà a mans de Pujol) i els molts diners del seu patrimoni familiar que tenia, inclosa una magnífica casa.

Vaig ajudar gratuïtament en Max a trobar la primera seu de la

seva conselleria, una tranferència de l'Estat de la qual la Generalitat no tenia ni idea de que pogués existir. Ho puc demostrar amb pèls i senyals. Mai no li vaig demanar res, per descomptat. Anys després em digué que volia conèixer **Josep Pla**. Vaig fer el que calia. Vam dinar a Ca la Neus de l'Escala l'escriptor de Llofriu, **Joan Fuster**, en Max i la seva primera esposa, **Eulàlia Duran**. Va anar molt bé. Més cap aquí em proposà dirigir una col·lecció d'assaig de la seva editorial. Ens vam trobar moltíssimes vegades. No tenia cap dubte de que en Max era una dels milers de víctimes de Jordi Pujol. Això no obstant, va anar a un sopar home-natge a Pujol. Ara aquest li ha pagat - una vegada més - falsejant la realitat. Pujol n'és un especialista i no en sent cap vergonya. Aquesta falsificació de morts honestos i dignes resulta ser un malson. Aquí i ara, no es pot ni morir en pau.

Jaime Arias o la cultura de la honradez en el periodismo

Durante medio siglo entrevistó a líderes políticos del mundo y grandes del cine

ROGER JIMÉNEZ

Jaime Arias nos ha dejado a los 90 años de edad el pasado viernes de un modo elegante y discreto, como si se hubiera tomado el día libre. Pasó el último tramo de su vida realizando un honroso ejercicio de desapego de todo en su lúcida y envidiable longevidad sin permitir que los varapalos corporales lo mantuvieran mucho tiempo alejado de la pasión de su vida, el ejercicio del periodismo.

La última vez que hablé con él me confió que la perspectiva de un tiempo cada vez más limitado en este mundo y los profundos conocimientos acumulados sobre el ser humano facilitaban la firma de la paz consigo mismo, con los demás y con la existencia tal como ha sido. Palabras cargadas de serenidad, la misma que necesitamos ante el propio hecho de contemplar la muerte como un proceso propio de la vida.

Ahora que ha emprendido el gran viaje y empiezan a desgarnarse los obituarios, llama la atención la inevitable palabra "maestro", de la que él huía con pudor. La misma grima le producían los homenajes, premios y condecoraciones, aunque aceptó con el mejor talante la distinción Ofici de Periodista otorgada por el Col·legi de Periodistes de Catalunya a su trayectoria profesional.

Desde sus inicios como colaborador en la agencia Mencheta a los 17 años, Jaime Arias podía esgrimir que había visto

El periodista Jaime Arias. / MARC ARIAS / 'LA VANGUARDIA'

y vivido lo mejor del periodismo, y también lo peor, encarnado en la larga noche de censura impuesta por el régimen de Franco. "El poder suele embriagar a quien lo disfruta excesivamente", escribió en su libro *Tal como los conocí*. "Acaba arruinando a piramidales estructuras financieras y mercantiles que no saben trabajar en equipo y en las que suele merodear la mediocridad".

Mediocridad que él mantuvo a raya en sus 60 años de vida

profesional, como aprendiz en Mencheta, después redactor de *El Noticiero Universal*, colaborador del semanario *Destino* y el diario *Abc*, corresponsal del diario *Informaciones*, director de *Diario Femenino* y subdirector de *La Vanguardia*, de la que fue también consejero de dirección. Liberal proaliado sin fisuras, contribuyó con sus columnas al proyecto de construcción europea y recibió la Creu de Sant Jordi en 2006 por su papel incisivo y lúcido como tes-

timonio del final del siglo XX.

Sus incursiones en el mundo de la cinematografía como responsable de relaciones públicas de Paramount Films le permitieron entrevistar a los grandes protagonistas y directores de la gran pantalla, desde Josephine Baker a Sofia Loren, Elizabeth Taylor, Tyrone Power, Gina Lollobrigida, Claudia Cardinale, George Sanders, Frank Sinatra o King Vidor. Otro capítulo de su inagotable agenda lo forman los líderes del último

medio siglo: don Juan de Borbón, Eisenhower, Truman, Nixon, Solana, De Gaulle, Eva Perón, Selwyn Lloyd... También están Samaranch, Nicolás Franco, Díez-Alegría y Berlusconi.

El periodista era medularmente demócrata y así lo testimonió la noche del 23-F en la redacción de *La Vanguardia* cuando algunas voces pedían cautela y aguardar la evolución de los acontecimientos. Arias, en una de sus escasas elevaciones de tono, pidió respeto y lealtad al Rey y a la Constitución. El sesgo del periodismo de nuestros días le preocupaba sinceramente: "Parece una casa de citas", decía con referencia al exceso de declaraciones entrecortadas.

Cuando parecía que la muerte se había olvidado de él, ha muerto un periodista que no de-

Su sentido del humor lo vertía en sus escritos y en su amena conversación

Era, sobre todo, una excelente persona, y este es el mejor epitafio

jaba de aprender siendo un maestro indiscutible en el oficio. Su sentido del humor lo vertía en sus escritos y en su amena conversación. "La muerte nos tiene fichados", era uno de sus comentarios de los últimos tiempos. Y también "Vivir mata", en recuerdo de Groucho Marx. Jaime Arias era, sobre todo, una excelente persona, y este es el mejor epitafio que se le puede dedicar.

Roger Jiménez es periodista.

NECROLÓGICAS

Jaime Arias nació y murió (1922-2013) en Barcelona, ciudad en la que desarrolló su carrera profesional. Su dominio del inglés le permitió ingresar en *The New York Times* como corresponsal en España, pero fue su labor en *La Vanguardia* -donde trabajó durante medio siglo y hasta el pasado agosto- lo que le hizo popular en el mundo de los medios

JAIME ARIAS ZIMERMAN (1922-2013)

PERIODISMO DE CALIDAD HUMANA

SI, como decía Kapuscinski, un buen periodista debe ser, ante todo, buena persona, Jaime Arias constituye el mejor de los ejemplos. Quienes tuvimos la suerte de conocerle lo podemos corroborar: modales exquisitos, talante liberal. Catalán, español y cosmopolita, la memoria de Arias se remontaba al final de la Guerra Civil. Tras debutar como periodista en 1939 en la agencia *Mencheta* fue secretario de redacción en *El Noticiero Universal* (1941-1952) y colaborador del semanario *Destino* (1951) y ABC (1953). Su segundo apellido, Zimerman, denotaba ascendencia judía: su madre provenía de Odesa. Las experiencias familiares le llevaron a postular un europeísmo que evitara otra guerra y otro Holocausto.

En los años cuarenta, un Jaime Arias veinteañero frecuentaba el consulado británico, en compañía de Ignacio Agustí. Pendiente de los aviones que aterrizaban en el Prat y conectado con la recepción del Ritz, Arias seguía a los huéspedes de la suite 108, en el salón de las habitaciones reales que ocupaban los personajes más relevantes de la época. Entre 1939 y 1947, entrevistó al conde Ciano, Himmler, Pétain, los duques de Windsor, el embajador Samuel Hoare, el cardenal Spellman o la familia Rostchild, entre una lista de cuarenta personalidades reunidas en el libro «Los vimos pasar» (1948) que publicó en 1948 con su colega Juan Sariol. En aquellos difíciles años de la guerra mundial, con una España unida entonces al Eje, cobra especial interés su crónica de la visita de Himmler el 23 de octubre de 1940. La descripción que hizo Arias del jerarca nazi que se hospedaba en el Ritz y su visita al monasterio de Montserrat donde esperaba hallar el Grial es digna de mención: «Su redonda faz, de la que emergían unos lentes de concha, hubiese resultado expresiva sin aquel leve rictus de infautada satisfacción que apuntaban las

comisuras labiales. El semblante reflejaba, además, ese complejo de superioridad de todo aquel que se cree omnipotente... Pertenecía sin duda a la estirpe de los del *nichtraisoniren*, de aquellos fanáticos dispuestos a engullir raras doctrinas, sin discutir las ni digerirlas».

La mayoría de esos retratos fueron posibles gracias a que Arias dominaba el inglés y el francés, algo nada común en la época. Dos lenguas que le abrieron las puertas de las distribuidoras barcelonesas de la Paramount y United Artist y las corresponsalías de *The New York Times* y *France Soir*. Su trabajo de relaciones públicas en las «majors» le permitió conocer en los años cincuenta a Sophia Loren y Ava Gardner (Arias acompañó a Frank Sinatra en 1950 cuando se plantó en la Costa Brava para rescatar a Ava de los amores con Mario Cabré). Otro de los cometidos de Arias en su vertiente cinematográfica era adaptar los títulos de las películas al español. Como botón de muestra, su traducción de «Beakfast at Tiffanys», conocida en España como «Desayuno con diamantes».

Director en 1968 de *Diario Femenino*, un modelo de apertura informativa y modernidad formal, Arias recaló un año después en *La Vanguardia* donde permaneció hasta hace pocos días escribiendo artículos, columnas de opinión y, en los últimos tiempos, como consejero de dirección. La elegancia de su estilo y su apertura de miras le permitía observar la actualidad críticamente, sin perder de vista los matices ni caer en la descalificación gratuita. Cuando su salud declinó, Arias seguía pendiente de la prensa internacional y acudía por las tardes a la redacción para intercambiar impresiones con sus colegas. La conversación con el veterano periodista era una lección de humanismo y tolerancia.

SERGI DORIA

El periodista que trepitjava sense fer soroll

Màrius Carol

Escrib aquestes línies des de Londres, que segurament és la ciutat ideal per parlar de Jaime Arias. Dijous, quan vaig anar a veure'l, em va explicar que continuava despertant-se amb les notícies de la BBC, que era un hàbit que li havia quedat dels anys quaranta, quan buscava desesperadament aquest dial per saber què passava realment a les trinxeres d'Europa i a les moquetes de la diplomàcia. La conversa va derivar cap al paper que havia exercit Au-

gusto Assia com a corresponal a la capital britànica durant la II Guerra Mundial, les cròniques aliadòfiles del qual eren un oasi enmig d'una premsa sotmesa a una forta censura, en la qual es feien constants lloances a Hitler o Mussolini.

No em vaig resistir a demanar-li que em tornés a explicar el seguiment a què Arias i el seu col·lega Juan Sariol eren sotmesos per dos policies, uns dels quals pertanyia a la Gestapo, cada vegada que anaven al Club Inglés de la plaça d'Urquinaona en aquells dies llunyans. Una vegada hi va fer una conferència l'ambaixador bri-

tànic a Espanya, i els agents van arribar tard a l'acte, així que es van acostar a la parella de reporters a fi de demanar-los informació per poder redactar el seu informe. Arias els va fer sortir de polleguera: "En realitat ha dit que, encara que sembli que els alemanys van vencent, al Foreign Office estan convençuts que acabaran guanyant la guerra". I Jaime Arias va riure de nou amb ganes, com no es va atrevir a fer-ho aleshores, mentre escoltava els exabruptes del policia que treballava per a la Gestapo.

Arias treballava per a *El Noticie-*

ro Universal, i Sariol, per a *Cifra*. Tots dos acostumaven a anar diàriament a l'hotel Ritz, per on van passar personatges tan rellevants com Carles de Romania, Himmler, el comte Ciano, el cardenal Speelman, Pétain, els ducs de Windsor, Humbert II, Spaak... Poques vegades van poder publicar la notícia, perquè eren secretes la seva presència o les històries que l'acompanyaven, perquè el règim no ho permetia. Com es podia posar en pàgina que havien ajudat a camuflar en una furgoneta el primer ministre belga que fugia dels nazis o que havia acompanyat

Himmler a Montserrat perquè pensava que hi podia haver el Sant Greal? Tanmateix, després del desconcert que va suposar la victòria aliada, moment que Franco va pensar que els vencedors podien forçar un canvi a Espanya, van aconseguir publicar aquestes cròniques impagables en un llibre titulat *Los vivos pasar*, que és una petita obra mestra de l'ofici. En vaig poder aconseguir un exemplar en una llibreria de vell i el guardo com una joia.

La vida periodística de Jaime Arias és plena de relats sorprenents, sovint apassionants. Va ser ell qui va donar la notícia a *The New York Times* de la vaga de tramvies de Barcelona el 1951, qui va entrevistar un dels pares d'Europa com va ser Jean Monnet o

qui va acompanyar Frank Sinatra quan va venir a Barcelona a recuperar Ava Gardner (els seus oficis van convèncer la Guàrdia Civil que no podien requisar-li el collaret de brillants que havia comprat per a la seva esposa).

A la redacció de *La Vanguardia* vam ser uns quants els que li vam insistir que havia d'escriure unes memòries, cosa a què es negava amb bones paraules. Al final, li vam fer una petita trampa: redactaria una pàgina setmanal al *Magazine*, retrats de personatges rellevants que hagués tractat al llarg de la seva vida. Setanta d'ells conformen el llibre *Tal como los conocí*, que va publicar fa tres anys Libros de Vanguardia. Per les seves pàgines hi desfilen Cary Grant, Orson Welles, Sophia Loren, Salvador Dalí i Silvio Berlusconi.

Arias mai no va saber el que era la vanitat, sempre va anar per la vida tre-

pitjant sense fer soroll, mai no va donar un cop de porta. Era un periodista generós, analític, respectuós, brillant. En un ofici maldient com el nostre, va aconseguir suscitar unanimitat sobre la seva categoria professional i personal.

Va acompanyar Himmler a Montserrat quan buscava el Sant Greal, encara que al seu dia no va poder publicar-ho

És una sort haver arribat als 90 anys amb la ment tan clara com les seves idees, gaudint del periodisme –sempre portava diaris– i fent-nos gaudir de les seves columnes fins a l'últim dia. Solia

dir que *La Vanguardia* era la seva segona casa, ja que a la seva redacció hi va passar més de quaranta anys. Havia entrat a treballar gairebé alhora que el seu actual editor, Javier Godó, pel qual sentia gairebé tant afecte com respecte.

Mai no aixecava la veu, però segurament el dia que es va sentir més clara va ser el 23-F, el 1981, quan en la seva qualitat de subdirector es va aixecar en escoltar opinions d'excessiva prudència i va proclamar ben alt que calia estar al costat de la llibertat, la democràcia i el Rei.

El trobarem a faltar tots els que estimem el periodisme i ens faltarà el seu consell en els moments de dubte. Però ens quedarà el record no només de la persona entranyable, sinó també d'una manera impecable d'exercir l'ofici. Arias va ser el periodista que a tots ens agradaria ser. ●

Jaime Arias (92) / Periodista

Medio siglo de «aprendiz» en «La Vanguardia»

L. M. G. - Madrid

El destacado periodista de «La Vanguardia» Jaime Arias falleció el viernes en Barcelona, su ciudad natal, a los 92 años. Era consejero de dirección del periódico, en el que estuvo trabajando hasta agosto de este año. El diario fue su casa durante medio siglo, donde firmó su último artículo: «La política exterior española».

Empezó sus andaduras periodísticas en la agencia Mencheta en 1939. Después pasó al «Noticiero Universal» y, por su excelente conocimiento del inglés, fue corresponsal de «The New York Times». Más tarde se convirtió en jefe de comunicación de Paramount Films y United Artist.

Como reconocimiento de su trabajo recibió el premio Ofici de Periodista, otorgado por el Colegio de Periodistas de Cataluña, en 2007. En el acto de celebración deleitó al público con un singular

discurso, en el que se presentó como un aprendiz de la profesión. « Toda la vida seré aprendiz de un oficio que nunca se acaba de aprender porque está conectado, permanentemente, al servicio de la sociedad». El presidente del Gobierno, Mariano Rajoy, ha ofrecido sus condolencias al director de «La Vanguardia» por la pérdida de un «cronista imprescindible de la transformación y modernización de España».

EL periodista Jaime Arias mor als 90 anys a Barcelona

BARCELONA | EFE

■ El periodista Jaime Arias va morir divendres a Barcelona als 90 anys. Arias era encara era conseller de *La Vanguardia*, rotatiu per al qual va treballar durant cinquanta anys.

Jaime Arias (Barcelona, 1922-2013) va començar a exercir a l'agència Mencheta, el 1939 i, entre d'altres mitjans, va treballar al *Noticiero Universal* i va ser corresponçal a Espanya del *New York Times*, abans de ser cap de comunicació de Paramount Films i United Artist. Després del seu pas pel món del cinema, va entrar a treballar a *La Vanguardia*, on va ocupar càrrecs de rellevància en totes les seccions del diari, i on va publicar dues columnes setmanals fins que la salut li ho va impedir.

Dol en el Grup Godó

XAVIER MAS DE XAXÀS
Barcelona

Dijous al migdia Jaime Arias encara feia broma sobre la condició humana. Estirat al seu llit, amb vista a un club de tennis a la part alta de Barcelona, sense cases davant i el mar de lluny, somreia com només poden fer-ho els periodistes il·lustrats que mai no tenen pressa, homes tranquils i elegants, dels que veuen passar el món i les persones sabent on van.

El cos se li apagava però els ulls encara conservaven l'espurna de l'enginy. Parlava amb iro-

LLARGA TRAJECTORIA

Jaime Arias mor als 90 anys després d'una vida dedicada al periodisme

FINESTRA AL MÓN

Com a corresponsal de 'The New York Times' va explicar la vaga del 1951 a Barcelona

nia i sobreentesos de persones i situacions, de la vida quotidiana i els titulars d'uns diaris, sobretot estrangers, que el feien feliç. "Ahir va venir Javier i em va fer dos petons". Javier Godó, editor de *La Vanguardia*, la persona que li va obrir les portes del diari fa més de 40 anys. "Em sento com si fos el seu oncle, el seu oncle llunyà, i em va agradar molt veure'l. És molt llest, com tots els Godó".

Jaime Arias, que va morir ahir als 90 anys, també ho era. No hauria pogut sobreviure a la postguerra sense ser-ho. No podria haver-se ficat a la butxaca, si no, els grums i cambres de l'antic hotel Ritz de Barcelona, que l'avisaven de qualsevol cap nazi o franquista que passava per allà. Publicava les notes a *El Noticiero Universal*. Abans havia treballat per a l'agència Mencheta, i després ho va fer a *Destino*, *ABC* i *Informaciones*.

La Barcelona abatuda de la postguerra va ser la seva universitat i no va voler parlar mai d'aquell període. "Massa coses que no vull recordar", deia si li preguntaves. La seva mare es deia Zimmerman, era jueva, oriünda d'Odessa. La tragèdia de la xoà, d'Europa sencera, va marcar el seu camí com a demòcrata, liberal i europeista. Dominava l'anglès i el francès en una Espanya monolingüe. Els il·lustres visitants del Ritz parlaven amb ell i així, d'entrevista en entrevista, va conèixer Jean Monnet, l'economista francès impulsor de la UE.

També va veure passar Paul-Henri Spaak, el primer ministre belga, que fugia dels nazis. Va ser amb ell al Majestic i va ajudar a camuflar-lo en una furgoneta.

Tenia tants i tan bons contactes que va fixar per *The New*

Jaime Arias al saló de l'hotel Ritz de Barcelona, escenari dels seus primers èxits com a periodista a la postguerra

Jaime Arias, un periodista bo

'La Vanguardia' perd una referència del periodisme català del segle XX

York Times i també pel *France Soir*. En anglès i francès, amb una llibertat amb què cap altre periodista espanyol no podia somiar, va escriure sobre la vaga de tramvies del 1951. Francesos i nord-americans van saber llavors que, durant dues setmanes, els ciutadans de Barcelona s'havien negat a agafar el tramvia. Anaven a peu a tot arreu per protestar per l'alça del preu del bitllet. Ho consideraven una injustícia perquè a Madrid no s'havia pujat. Jaime Arias parlava a les seves cròn-

ques de desobediència civil, de la primera vaga a Espanya des del final de la Guerra Civil, de l'esperit de Gandhi, la resistència pacífica d'una ciutadania que començava a espolsar-se la por.

La connexió americana va continuar donant fruits. Els caps de la Paramount van voler que treballés per a ells, com a responsable de comunicació a Espanya. Els de United Artists li van demanar després el mateix. Va arrencar així l'etapa de la seva vida que més enveja despertava. Passejava Ava

Gardner per la Costa Brava, comparava amb Sophia Loren les entrevistes de premsa, buscava pis a Madrid a Tyrone Power. Hollywood rodava a Espanya i Jaime Arias era el seu home. El film *Breakfast at Tiffany's* el va rebatejar com *Desayuno con diamantes* i amb Shirley MacLaine parlava de tot, "fins i tot de política; era la més intel·ligent de les actrius que vaig conèixer", en va dir.

Franco va empenyer les majors perquè s'instal·lessin a Madrid i Jaime Arias, després de di-

rigir dos anys el *Diario Femenino* (1968-1969), va entrar a *La Vanguardia*. Al diari aportà una visió profunda de la realitat, un periodisme elegant, ètic i tolerant.

Sabia el que molt pocs sabien gràcies a uns contactes que li permetien assegurar-se a les taules del poder i el coneixement. No parava de llegir diaris -anglèsos i francesos, també el *Herald Tribune*- i llibres d'actualitat, incloent-hi moltes biografies. Els butlletins de la BBC, de Radio France Internationale, eren el seu cordó umbilical, i la redacció de *La Vanguardia*, la palestra amable, cosmopolita, exigent, on posar a prova les seves idees. Va intimar amb els germans Nadal, Santiago i Carlos, amb Pepe Casán i el director Horacio Sáenz Guerrero, tots europeistes, demòcrates, ments obertes a la il·lustració del nord.

Van passar els anys i va arribar la democràcia, i semblava que ja no era tan difícil defensar les llibertats. Faltava, tanmateix, la prova del 23-F, del cop d'Estat del 1981, la nit quan la por va tornar i molts diaris no van saber quin camí prendre. Arias, reunit el consell de redacció de *La Vanguardia*, va defensar la llibertat:

PEDRO MADUEÑO / ARXIU

Aliadófilis.

Jaime Arias convidat a casa dels Puig Palau el novembre del 1942 al costat de Dionisio Ridruejo, Josep Pla i Domènec Carles

ARXIU

Rigor i coneixement.

Durant més de quaranta anys, Arias va escriure articles d'opinió a *La Vanguardia* (al seu despatx a la seu de Pelai, 1986)

ELENA RAMÓN

L'home de Hollywood.

Sinatra va ser acompanyat per Jaime Arias durant la seva visita a Barcelona el 1950 per "reconquerir" Ava Gardner

EFE

"No hem aguantat 40 anys de dictadura i feixisme per arrugar-nos ara. Hem d'estar amb el Rei i la democràcia".

Aquella nit Jaime Arias, l'home tranquil, bo, que mai no parlava malament de ningú, es va trobar amb el seu destí de periodista

L'HOME DE HOLLYWOOD

Va passejar Gardner per la Costa Brava i va preparar entrevistes amb Sophia Loren

COMPROMÍS ÈTIC EN EL 23-F

"No hem aguantat 40 anys de dictadura i feixisme per arrugar-nos ara"

compromès a tota hora amb la societat, d'intel·lectual de la concòrdia, l'home que no tenia banderes perquè les tenia totes i s'estimava firmar com Jaime perquè "en francès sona com a 'j'aime' i l'amor significa pau i respecte a l'altre".●

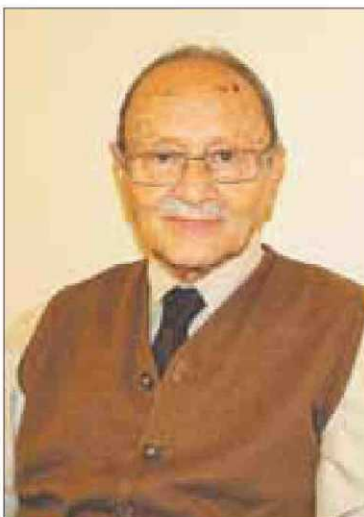
Fallece el maestro de periodistas Jaime Arias

Era el último de una raza irrepetible de periodistas catalanes, forjados en la posguerra, abiertos a Europa y los valores del europeísmo. Actual consejero de dirección de La Vanguardia, se mantuvo en activo hasta este mismo mes de agosto. Durante cincuenta años, La Vanguardia fue su casa y su principal plataforma para difundir su mensaje, constante, de concordia y optimismo.

Jaime Arias, al recibir en el 2007, el premio Ofici de Periodista, que concede el Col·legi de Periodistes de Catalunya, se presentó como un aprendiz. «Toda la vida –dijo en aquella ocasión– será aprendiz de un oficio que nunca se acaba de aprender porque está conectado, permanentemente, al servicio de la sociedad».

Javier Solana, entonces ministro de Asuntos Exteriores de la UE y viejo amigo de Arias, recordó que «nunca ha impuesto nada. Sabe que no se tiene nunca toda la razón, y que la otra parte hay que buscarla a través del diálogo y la convicción».

Arias empezó a trabajar en la agencia Mencheta, en 1939. Luego pasó al Noticiero Universal. Muchas noticias las sacaba del vestíbulo del hotel Ritz, en la Gran

Jaime Arias nació en 1922 en BCN.

Era consejero de dirección de 'La Vanguardia'. Mas de Xaxàs le dedicó ayer esta necrológica

Via de Barcelona, por donde pasaban muchos personajes importantes, desde jefes nazis a refugiados que huían de la guerra mundial. De aquella experiencia salió el libro *Los hemos visto pasar* (1947), que escribió junto a Juan Sariol.

Hablar inglés y francés cuando en España casi nadie lo hacía le abrió las puertas de muchos despachos. Su fino olfato para identificar la noticia hicieron el resto, hasta que el New York Times lo contrató como corresponsal en España y luego se convirtió en jefe de comunicación de Paramount Films y United Artist. Inició entonces una de las etapas más envidiadas de su carrera. Pudo conocer a artistas de la talla de Sophia Loren, Orson Welles, Josephine Baker, Tyrone Power –a quien vio morir en un estudio de Madrid–, Gina Lollobrigida, Claudia Cardinale... Paseó a Ava Gardner por la Costa Brava y puso nombre a Desayuno con Diamantes, el film que en inglés se titulaba Breakfast at Tiffany's.

Dejó el mundo del cine para entrar en La Vanguardia de la mano del editor Javier Godó. Ocupó cargos de relevancia en todas las direcciones del diario y conservó sus columnas –dos semanales– hasta que la salud se lo impidió. Siempre firmó Jaime. Le gustaba como sonaba en francés. «Suenan 'j'aime' –decía–, y el amor significa paz y respeto al otro».

Texto de Xavier Mas de Xaxàs en la web de La Vanguardia

Jaime Arias va rebre el 2011 el premi Protagonistas. EFE

Mor el periodista Jaime Arias als noranta anys

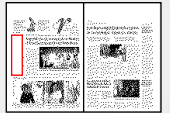
J.C.

El periodista Jaime Arias va morir ahir a Barcelona als noranta anys després de tota una vida dedicada a l'ofici. Arias va estar en actiu fins aquest mes d'agost, quan la seva salut li va impedir seguir escrivint per al mitjà del Grupo Godó *La Vanguardia*, on escrivia dues columnes a la setmana i on, a més, exercia el càrrec de conseller de direcció.

Arias va començar a treballar com a periodista a l'agència Mencheta l'any 1939. Després del seu pas per l'agència, va passar a *El Noticiero Universal*. En aquella publicació va poder publicar els temes que extreia dels passadissos de l'Hotel Ritz de Barcelona, segons explicava ahir en una nota de comiat el periodista de *La Vanguardia* Xavier Mas de Xaxàs. En aquells temps Arias va poder posar-se en contacte amb grans personalitats del moment que passaven

per aquest luxós establiment de la Gran Via de Barcelona. El fet de saber anglès i francès, cosa poc habitual en aquells moments, li va obrir les portes del *New York Times*, que el va designar corresponsal seu a Espanya. Posteriorment, va passar a ser el cap de comunicació de Paramount Films i United Artists, un càrrec que li va permetre conèixer les actrius més famoses d'aquella època, entre les quals Sophia Loren, Gina Lollobrigida i Claudia Cardinale.

D'allà ja va passar a *La Vanguardia*, on va estar més de cinquanta anys. Al llarg de tota la seva trajectòria va rebre diversos reconeixements. L'any 2007 va rebre el premi Ofici de Periodista, que concedeix el Col·legi de Periodistes de Catalunya. El 2011 va rebre el premi Protagonistas a la seva trajectòria professional. Ahir moltes persones que el van conèixer lamentaven a Twitter la pèrdua d'un "mestre" de periodistes.

OBITUARIO

El periodista Jaime Arias fallece a los 90 años de edad

BARCELONA • El periodista Jaime Arias falleció ayer en Barcelona a los 90 años, según informó el diario *La Vanguardia* en su edición digital, rotativo del que era consejero y para el que trabajó durante cincuenta años.

Jaime Arias (Barcelona 1922-2013) empezó a trabajar en la agencia Mencheta en 1939 y, entre otros medios, escribió para el *Noticiero Universal* y fue corresponsal en España del *New York Times*, antes de ser jefe de comunicación de Paramount Films y United Artist. Tras su paso por el mundo del cine entró a trabajar en *La Vanguardia*, donde, según recuerda el periódico barcelonés, ocupó cargos de relevancia en todas las direcciones del diario, en el que publicó dos columnas semanales hasta que la salud le impidió seguir con este trabajo. Recibió el premio Oficio de Periodista, y entonces aseguró: "Toda la vida seré aprendiz de un oficio que nunca se acaba de aprender porque está conectado, permanentemente, al servicio de la sociedad".

Un gran cronista europeu

Javier Solana

Vaig conèixer Jaime Arias fa anys en una vetllada a casa de Pere Duran Farell que recordo gratament. Des d'aleshores el vaig tractar amb freqüència i em va parlar sovint de la seva admiració pel meu oncle, Salvador de Madariaga. Vaig tenir el privilegi de fer la seva presentació quan el Col·legi de Periodistes de Catalunya li va concedir el premi Ofici de Periodista, l'any 2007. En aquella ocasió, com voldria fer també ara, en vaig destacar la compromesa faceta de cronista europeu, de periodista d'orientació estratègica, sempre connectat amb el món.

M'agrada recordar-lo com un professional que anteposava sempre la dignitat de la persona a l'ex-

J. SOLANA, professor d'Esade, ex-secretari general de l'OTAN, ex-alt representant de Política Exterior i Seguretat de la UE

clusivitat de la notícia, un periodista d'idees i conceptes, d'elevats valors europeus. Jaime Arias ha estat un dels grans periodistes d'Espanya, però també un gran demòcra-

ALEX GARCIA / ARXIU

Premi dels periodistes europeus

ta, un home que va saber moure's durant l'època fosca de la dictadura perquè la societat conegués els fets que passaven. Jaime va ser un home de Barcelona, cosmopolita i mundial. Una gran persona, un gran amic.●

DEFUNCIONS PERIODISME

Mor l'històric mestre de periodistes Jaime Arias als 91 anys

[BARCELONA] L'històric periodista del diari *La Vanguardia* Jaime Arias va morir ahir a la tarda a Barcelona, on va néixer el 1922, segons va informar el rotatiu. Arias, que tre-

ballava a *La Vanguardia* des de feia mig segle, era conseller de direcció i es va mantindre actiu fins aquest mateix agost, quan va firmar el seu últim article.

PERIODISME

Mor el veterà periodista Jaime Arias

Ahir va morir el periodista de *La Vanguardia* Jaime Arias (Barcelona, 1922), ara conseller de direcció del rotatiu, al qual va entrar fa mig segle. També va treballar per a *El Noticiero Universal* i el *The New York Times*. ■ REDACCIÓ

INTERNET

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
15/10/13	Fallece el periodista de la Vanguardia, Jaime Arias / sundaytv.es	22	1
13/10/13	Jaume Arias Zimerman / Joan Brunet i Mauri	23	1
13/10/13	Jaime Arias o la cultura de la honradez en el periodismo / El País	24	2
12/10/13	Mor el periodista Jaime Arias / Ara Cat	26	1
12/10/13	Mor el periodista Jaime Arias / e-noticies	27	1
12/10/13	Un gran cronista europeo / La Vanguardia	28	1
11/10/13	Fallece el maestro de periodistas Jaime Arias a los 90 años / La Vanguardia	29	1
11/10/13	Mor als 90 anys el periodista Jaime Arias / 324.cat	30	1
11/10/13	Mor el periodista Jaime Arias, segons 'La Vanguardia' / Ara Cat	31	1

Fallece el periodista de la Vanguardia, Jaime Arias

Dimarts, 15 de octubre de 2013

El periodista Jaime Arias, actual Consejero de la dirección de "La Vanguardia" falleció el 11 de Octubre, a los 90 años, según confirma el diario del Grupo Godó. Arias, que trabajaba en el diario de el Grupo Godó, desde hacía medio siglo, se mantuvo activo hasta este mismo agosto, cuando firmó su último artículo, "La política exterior española". Empezó a trabajar en la agencia Mencheta en 1939, y luego pasó a El Noticiero Universal; su conocimiento del inglés y su olfato informativo hicieron que The New York Times le contratara como corresponsal en España, y también fue jefe de comunicación de Paramount Films y United Artists, por lo que conoció a grandes artistas del momento. También colaboró en Destino, ABC e Informaciones. Jaime Arias (en la foto archivo), recibió en 2007, el premio Ofici de Periodista, que concede el Col·legi de Periodistes de Catalunya. La Vanguardia le recuerda como "El último de una raza irreplicable de periodistas catalanes, forjados en la posguerra, abiertos a Europa y los valores del europeísmo".

Jaume Arias Zimerman

Diumenge, 13 de octubre de 2013

Dissabte ens deixava una gran persona i millor professional: el mestre de periodistes Jaume Arias. El meu homenatge i record a ell mitjançant l'excel·lent entrevista que Andreu Farràs li va fer per a la revista Capçalera del Col·legi de Periodistes de Catalunya, publicada el juny de 1999. La podeu llegir clicant aquí mateix . Tot un luxe haver tingut l'oportunitat de tractar-lo, i d'aprendre al seu costat.

Jaime Arias o la cultura de la honradez en el periodismo

Diumenge, 13 de octubre de 2013

Jaime Arias nos ha dejado a los 90 años de edad el pasado viernes de un modo elegante y discreto, como si se hubiera tomado el día libre. Pasó el último tramo de su vida realizando un honroso ejercicio de desapego de todo en su lúcida y envidiable longevidad sin permitir que los varapalos corporales lo mantuvieran mucho tiempo alejado de la pasión de su vida, el ejercicio del periodismo. La última vez que hablé con él me confió que la perspectiva de un tiempo cada vez más limitado en este mundo y los profundos conocimientos acumulados sobre el ser humano facilitaban la firma de la paz consigo mismo, con los demás y con la existencia tal como ha sido. Palabras cargadas de serenidad, la misma que necesitamos ante el propio hecho de contemplar la muerte como un proceso propio de la vida. Ahora que ha emprendido el gran viaje y empiezan a desgranarse los obituarios, llama la atención la inevitable palabra "maestro", de la que él huía con pudor. La misma grima le producían los homenajes, premios y condecoraciones, aunque aceptó con el mejor talante la distinción Ofici de Periodista otorgada por el Col·legi de Periodistes de Catalunya a su trayectoria profesional. Desde sus inicios como colaborador en la agencia Mencheta a los 17 años, Jaime Arias podía esgrimir que había visto y vivido lo mejor del periodismo, y también lo peor, encarnado en la larga noche de censura impuesta por el régimen de Franco. "El poder suele embriagar a quien lo disfruta excesivamente", escribió en su libro *Tal como los conocí*. "Acaba arruinando a piramidales estructuras financieras y mercantiles que no saben trabajar en equipo y en las que suele merodear la mediocridad". Mediocridad que él mantuvo a raya en sus 60 años de vida profesional, como aprendiz en Mencheta, después redactor de *El Noticiero Universal*, colaborador del semanario *Destino* y el diario *Abc*, corresponsal del diario *Informaciones*, director de *Diario Femenino* y subdirector de *La Vanguardia*, de la que fue también consejero de dirección. Liberal proaliado sin fisuras, contribuyó con sus columnas al proyecto de construcción europea y recibió la *Creu de Sant Jordi* en 2006 por su papel incisivo y lúcido como testimonio del final del siglo XX. Sus incursiones en el mundo de la cinematografía como responsable de relaciones públicas de *Paramount Films* le permitieron entrevistar a los grandes protagonistas y directores de la gran pantalla, desde *Josephine Baker* a *Sofia Loren*, *Elizabeth Taylor*, *Tyrone Power*, *Gina Lollobrigida*, *Claudia Cardinale*, *George Sanders*, *Frank Sinatra* o *King Vidor*. Otro capítulo de su inagotable agenda lo forman los líderes del último medio siglo: don *Juan de Borbón*, *Eisenhower*, *Truman*, *Nixon*, *Solana*, *De Gaulle*, *Eva Perón*, *Selwyn Lloyd* También están *Samaranch*, *Nicolás Franco*, *Díez-Alegría* y *Berlusconi*. El periodista era medularmente demócrata y así lo testimonió la noche del 23-F en la redacción de *La Vanguardia* cuando algunas voces pedían cautela y aguardar la evolución de los acontecimientos. Arias, en una de sus escasas elevaciones de tono, pidió respeto y lealtad al Rey y a la Constitución. El sesgo del periodismo de nuestros días le preocupaba sinceramente: "Parece una casa de citas", decía con referencia al exceso de declaraciones entrecomilladas. Cuando parecía que la muerte se

había olvidado de él, ha muerto un periodista que no dejaba de aprender siendo un maestro indiscutible en el oficio. Su sentido del humor lo vertía en sus escritos y en su amena conversación. "La muerte nos tiene fichados", era uno de sus comentarios de los últimos tiempos. Y también "Vivir mata", en recuerdo de Groucho Marx. Jaime Arias era, sobre todo, una excelente persona, y este es el mejor epitafio que se le puede dedicar. Roger Jiménez es periodista.

Mor el periodista Jaime Arias

Dissabte, 12 de octubre de 2013

El periodista català Jaime Arias ha mort aquesta tarda a Barcelona, ciutat on va néixer el 1922, segons publica 'La Vanguardia'. Actual conseller de direcció de 'La Vanguardia', es va mantenir en actiu fins aquest mateix mes d'agost, tal com explica aquesta publicació a través de la seva web. Arias va rebre el 2007 el premi Ofici de Periodista, que concedeix el Col·legi de Periodistes de Catalunya. Arias va començar a treballar a l'agència Mencheta l'any 1939. D'allà va passar a 'El Noticiero Universal', on informava d'algunes notícies que obtenia als passadissos de l'hotel Ritz de Barcelona, per on passaven persones destacades d'aquella època. El fet de saber anglès i francès li va obrir les portes del 'New York Times', que el va designar corresponent seu a Espanya. Després va passar a ser el cap de comunicació de Paramount Films i United Artists, un càrrec que li va permetre conèixer les actrius més famoses d'aquella època. Entre aquestes hi ha Sophia Loren, Gina Lollobrigida o Claudia Cardinale. D'aquell càrrec va passar a 'La Vanguardia', on va escriure dues columnes setmanals mentre la salut l'hi va permetre.

Mor el periodista Jaime Arias

Dissabte, 12 de octubre de 2013

Vinculat a La Vanguardia durant 40 anys Comentari Nom E-mail Ciutat Comentari caràcters. Avís

Aquests comentaris són opinió exclusivament dels usuaris. No s'admeten comentaris insultants, racistes, ni contraris a la llei. No s'admeten comentaris que no estiguin relacionats amb la notícia. Jaime Arias, a l'esquerra, en una foto amb Pasqual Maragall Audio No hi ha imatges per aquesta notícia. Votar Missatge caràcters. *

És un codi per evitar enviaments automàtics. Avís El periodista Jaime Arias, vinculat a La Vanguardia des de fa molts anys, va morir ahir a l'edat de 90 anys. L'Alcalde de Barcelona, Xavier Trias, ha expressat el seu condol pel traspàs. L'Alcalde ha afirmat que "amb Jaime Arias desapareix un dels representants d'una generació de periodistes extraordinària que van superar amb nota els moments tan difícils que els va tocar viure a l'Estat espanyol i a Europa, després de la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial. Amb el rigor, el compromís amb la veritat i la defensa dels valors cívics i democràtics van aconseguir exercir la seva professió amb molta honestat i qualitat", ha afegit. L'Alcalde ha assegurat que el barceloní Jaime Arias "ha estat un mestre de periodistes, una persona íntegra i un referent del periodisme del nostre país". "Amb el seu periodisme, sempre amb una mirada a l'exterior, situava Barcelona a l'alçada d'una capital europea", ha dit Xavier Trias. Destacant des de ben jove amb els seus primers treballs per a l'agència Mencheta, Xavier Trias ha exposat que Jaime Arias serà sense dubte recordat per l'exercici de la seva professió a les pàgines del La Vanguardia, "diari que el va acollir fa més de 40 anys, on ha ocupat una llarga llista de responsabilitats, i on va escriure els seus articles, sempre lúcids i amb una alta capacitat d'anàlisi i interpretació de la realitat, fins fa tot just pocs mesos".

Un gran cronista europeo

Dissabte, 12 de octubre de 2013

Arias fue un hombre que supo manejarse durante la época oscura de la dictadura para que la sociedad conociera los hechos que ocurrían. Javier Solana Síguenos **MÁS INFORMACIÓN TEMAS RELACIONADOS NOTICIAS RELACIONADAS** Conocí a Jaime Arias hace años en una velada en casa de Pere Duran Farell que recuerdo gratamente. Desde entonces le traté con frecuencia y me habló a menudo de su admiración por mi tío, Salvador de Madariaga. Tuve el privilegio de hacer su presentación cuando el Col·legi de Periodistes de Catalunya le concedió el premio Ofici de Periodista, en el año 2007. En esa ocasión, como quisiera hacer también ahora, destacué su comprometida faceta de cronista europeo, de periodista de orientación estratégica, siempre conectado con el mundo. Me gusta recordarle como un profesional que anteponía siempre la dignidad de la persona a la exclusividad de la noticia, un periodista de ideas y conceptos, de elevados valores europeos. Jaime Arias ha sido uno de los grandes periodistas de España, pero también un gran demócrata, un hombre que supo manejarse durante la época oscura de la dictadura para que la sociedad conociera los hechos que ocurrían. Jaime fue un hombre de Barcelona, cosmopolita y mundial. Una gran persona, un gran amigo. Javier Solana es profesor de Esade; exsecretario general de la OTAN; y exalto representante de Política Exterior y Seguridad de la UE.

Fallece el maestro de periodistas Jaime Arias a los 90 años

Divendres, 11 de octubre de 2013

Actual consejero de dirección de La Vanguardia, se mantuvo en activo hasta este mismo mes de agosto NOTICIAS RELACIONADAS Jaime Arias ha muerto esta tarde en Barcelona, ciudad donde nació en 1922. Era el último de una raza irreplicable de periodistas catalanes, forjados en la posguerra, abiertos a Europa y los valores del europeísmo. Actual consejero de dirección de La Vanguardia, se mantuvo en activo hasta este mismo mes de agosto cuando firmó su último artículo "La política exterior española". Durante cincuenta años, La Vanguardia fue su casa y su principal plataforma para difundir su mensaje, constante, de concordia y optimismo. Jaime Arias, al recibir en el 2007, el premio Ofici de Periodista, que concede el Col·legi de Periodistes de Catalunya, se presentó como un aprendiz. "Toda la vida -dijo en aquella ocasión- seré aprendiz de un oficio que nunca se acaba de aprender porque está conectado, permanentemente, al servicio de la sociedad". Javier Solana, entonces ministro de Asuntos Exteriores de la UE y viejo amigo de Arias, recordó que "nunca ha impuesto nada. Sabe que no se tiene nunca toda la razón, y que la otra parte hay que buscarla a través del diálogo y la convicción". Arias empezó a trabajar en la agencia Mencheta, en 1939. Luego pasó al Noticiero Universal. Muchas noticias las sacaba del vestíbulo del hotel Ritz, en la Gran Vía de Barcelona, por donde pasaban muchos personajes importantes, desde jefes nazis a refugiados que huían de la guerra mundial. De aquella experiencia salió el libro Los hemos visto pasar (1947), que escribió junto a Juan Sariol. Hablar inglés y francés cuando en España casi nadie lo hacía le abrió las puertas de muchos despachos. Su fino olfato para identificar la noticia hicieron el resto, hasta que el New York Times lo contrató como corresponsal en España y luego se convirtió en jefe de comunicación de Paramount Films y United Artist. Inició entonces una de las etapas más envidiadas de su carrera. Pudo conocer a artistas de la talla de Sophia Loren, Orson Welles, Josephine Baker, Tyrone Power -a quien vio morir en un estudio de Madrid-, Gina Lollobrigida, Claudia Cardinale Paseó a Ava Gardner por la Costa Brava y puso nombre a Desayuno con Diamantes, el film que en inglés se titulaba Breakfast at Tiffanys. Dejó el mundo del cine para entrar en La Vanguardia de la mano del editor Javier Godó. Ocupó cargos de relevancia en todas las direcciones del diario y conservó sus columnas dos semanales- hasta que la salud se lo impidió. Siempre firmó Jaime. Le gustaba como sonaba en francés. "Suenan Jaime decía-, y el amor significa paz y respeto al otro".

Mor als 90 anys el periodista Jaime Arias

Divendres, 11 de octubre de 2013

El periodista Jaime Arias ha mort a Barcelona als 90 anys, segons ha informat l'edició digital del diari "La Vanguardia". Arias era actualment conseller de direcció del rotatiu, per al qual ha treballat durant 50 anys. Nascut a Barcelona el 1922, Arias va començar a treballar a l'agència Mencheta, el 1939 i, entre d'altres mitjans, va treballar a "El Noticiero Universal" i va ser corresponsal a Espanya del "The New York Times", abans de ser cap de comunicació de Paramount Films i United Artists. Després de passar pel món del cinema va entrar al diari barceloní, on va ocupar diversos càrrecs i va publicar dues columnes setmanals fins que la salut li ho va impedir. Entre d'altres guardons, en l'any 2007 va rebre el premi Ofici de Periodista, del Col·legi de Periodistes de Catalunya, i llavors va assegurar: "Tota la vida seré aprenent d'un ofici que mai s'acaba d'aprendre perquè està connectat, permanentment, al servei de la societat". 0 [Escriu el teu comentari](#)

Normes de participació: Per fer un comentari al portal 324.cat, has de ser usuari registrat. Tots els comentaris passen per un procés de moderació, per això poden trigar uns minuts a aparèixer publicats. **Normes d'ús:** No s'admeten comentaris insultants, ni racistes, ni contraris a les lleis vigents. No es publicaran comentaris que no estiguin relacionats amb la notícia. No es publicaran els comentaris que incompleixin les normes de participació que assegurin una participació de qualitat i respectuosa.

Mor el periodista Jaime Arias, segons 'La Vanguardia'

Divendres, 11 de octubre de 2013

El periodista català Jaime Arias ha mort aquesta tarda a Barcelona, ciutat on va néixer el 1922, segons publica 'La Vanguardia'. Actual conseller de direcció de 'La Vanguardia', es va mantenir en actiu fins aquest mateix mes d'agost, tal com explica aquesta publicació a través de la seva web. Arias va rebre al 2007 el premi Ofici de Periodista, que concedeix el Col·legi de Periodistes de Catalunya.